

Върналъ се, дигналъ плочата и влѣзълъ въ дупката, да вземе жълтицата. Като влѣзълъ, плочата паднала отгоре и захлюпила дупката. Той останалъ вжтре. Магарето чакало, чакало и си тръгнало. Право у Митьови отишло. Спрѣло се предъ протката и заревало. Излѣзла Митьовица, видѣла магарето и паритѣ, помжчила се да ги стовари, но не можала. Влѣзла въ кѣщи и завикала:

— Ставай, Митьо, че магарето ни донесло пълни дисаги жълтици.

Митьо дигналъ броеницата, погледналъ я и рекълъ:

— Не ща да ставамъ. Чорбаджиитѣ не работятъ.

Задърпала го жена му, викала го, а той не става.

Минали двама цигани, видѣли магарето и го подкарали. Тозъ го мушне отъ една страна, онзи отъ друга, то ударило на бѣгъ. Тѣ следъ него. Излѣзла Митьовица. Погледнала — нѣма магарето, нѣма паритѣ. Припнала да го търси. Нѣма го, та нѣма.

Хванала се Митьовица за главата и писнала като змия. Митьо разбралъ каква е работата, скочилъ, тичалъ до вечерята, ала нищо не намѣрилъ. Останалъ и безъ магаре и пакъ тръгналъ да пасе селскитѣ говеда.

Александъръ Бурмовъ

СПРИ, НЕ ДУХАЙ, ВѢТРЕ!

Вѣтърко ле, братко,
Спри, не духай вече,
Ръженицата отъ
Покрива ни свлѣче!
Голи голенички
Всичкитѣ ни сливи...
Смѣкна имъ листата,
Да не сж красиви.
И една следъ друга
Жълтитѣ ни дюли,
Какъ не се засрами,
Дето ги обрули?
Де какво намѣришъ,
Шибашъ разпилявашъ:

Двора ни посипа
Съсъ листа и плява.
Плѣвникътъ се сгърби,
Като старецъ стана;
Отъ плета ни хубавъ
Нищо не остана...
Духашъ, духашъ, духашъ,
Всичко преобрѣщашъ, —
Гледай какъ трепери
Малката ни кѣща.
Вѣтърко ле, братко,
Спри, не духай вече,
Чуй ме, задъ Балкана
Отмини далече!

Калина Малина